

ли сичкы-тѣ жены на главарь-атъ, а наядно съ тѣхъ ще загыне и Райна. Тѣва исто-то бѣ ся случило и при Симеона.

Святославъ останѣ втрѣщенъ, кога чу това, и душа-та му и рѣцѣ-тѣ му ожеднѣхѣ за кръвь.

Що да чинимъ сега? извѣика той, заръ ще приплъземъ като гадины покрай сънены-тѣ хайдуты.

— Е, нѣ, Княже, отговори Маврень, нѣ съ свирни и съ веселы пѣсни ще обадимъ, че смы дошли. Азъ ще научѣ твоѣ-тѣ дружинѣ да пѣѣ таква пѣсень, дето сичкы-тѣ момци ще ны посрѣщнѣтъ като своѣ дружинѣ.

— Пѣйте, братиѣ, съ мене

Ей, войници, пѣсень да запѣемъ

Да запѣемъ да ся сгласимъ въ едно!

Срѣщай, стара мале, мила съна

Млада сестро — родна тебѣ брата

И дѣвойко — годеника драга

— Добрѣ! пѣйте братиѣ!

Ей войници, сичкы ли сте въ едно?

Кой ѣ сгынѣлъ — нѣмъ отъ вражѣ рѣкѣ?

Сынъ провѣка ли ся майцѣ,

Братъ обажда ли ся мило сестрѣ,

Либе отговаря ли дѣвойцѣ?

— Добрѣ! пѣйте братиѣ!